

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318203135
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8318203135.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: G. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX/XX, XXX XX M., proti žalovanému: U. S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/X, XXX XX M., doručovacia adresa: A. X. X, XXX XX M., o zaplatenie sumy 458,77 eura s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 7Csp/89/2018-245 zo dňa 21.09.2020 v spojení s opravným uznesením č.k. 7Csp/89/2018-264 zo dňa 29.10.2020, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol takto:

„Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 220,74 eur zastavuje.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 177,42 eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu vo zvyšnej časti zamieta.

Žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznáva náhradu trov konania v rozsahu 74 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 458,77 eura a náhrady trov konania.

Mal za preukázané, že na základe plnej moci udelennej zo strany žalobcu žalovanému dňa 09.11.2015, žalovaný zastupoval žalobcu v trestnom konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 3T/151/2015.

Ku dňu 16.03.2016 žalobca udelenú plnú moc žalovanému vypovedal. V konaní tiež nebolo sporné, že žalobca žalovanému za poskytnutie právnych služieb uhradil preddavkovo sumu 800,- eur. Po ukončení poskytovania právnych služieb žalovaný dňa 26.05.2016 vykonal vyúčtovanie odmeny a výdavkov za advokátske úkony a vyčíslil výšku nároku na sumu 739,51 eura. Preplatok, vzhľadom na výšku poskytnutého preddavku, vo výške 60,49 eura (800,- eur - 739,51 eura) žalovaný pred podaním žaloby poukázal v prospech žalobcu.

Ďalej uviedol, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o výške zmluvnej odmeny za poskytnutie právnych služieb a žalovanému teda vznikol nárok iba na tarifnú odmenu za poskytnuté právne služby žalobcovi v trestnom konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 3T/151/2015.

Poukázal na to, že v roku 2011 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka vo výške 741,- eur. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom a účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Vyhláška“) na rok 2015 základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby bola 61,75 eura a režijný paušál bol vo výške 7,41 eura. V roku 2012 bola priemerná

mesačná mzda zamestnanca Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka vo výške 763,- eur. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) Vyhlášky na rok 2016 základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby bola 63,58 eura a režijný paušál bol vo výške 7,63 eura. Žalovaný v zmysle vyúčtovania zo dňa 26.05.2016 voči žalobcovi vyúčtoval odmenu a výkony za advokátske úkony nasledovne: prevzatie vecí, plná moc, porada zo dňa 21.09.2015 - 69,91 eura; ďalšia porada zo dňa 09.11.2015 - 46,40 eura; odpor proti trestnému rozkazu zo dňa 09.11.2015 - 69,91 eura; ďalšia porada zo dňa 28.01.2016 - 47,66 eura; ďalšia porada zo dňa 01.03.2016 - 47,66 eura; pojednávanie OS Humenné dňa 01.03.2016 za 3 úkony - 124,50 eura; ďalšia porada zo dňa 07.03.2016 - 47,66 eura; správa OS Humenné zo dňa 07.03.2016 - 71,50 eura ďalšia porada zo dňa 15.03.2016 - 47,66 eur; paušálny poplatok za rok 2015- 3 x 8,39 eura - 25,17 eura; paušálny poplatok za rok 2016 - 6 x 8,58 eur- 51,48 eura Spolu: 739,51 eura.

Konštatoval, že žalovaný účtoval odmenu a režijný paušál za jednotlivé poskytnuté úkony právnej služby v nesprávnej výške. V roku 2015 výška odmeny za jeden úkon bola 61,75 eura a nie 69,91 eura, výška režijného paušálu bola 7,41 eura a nie 8,39 eura. V roku 2016 výška odmeny za jeden úkon bola 63,58 eura a nie 71,50 eura, výška režijného paušálu bola 7,63 eura a nie 8,58 eura. Pokiaľ sa jedná o účtovaný úkon právnej služby žalovaným - prevzatie vecí, plná moc, porada zo dňa 21.09.2015, tak vykonanie tohto úkonu žalobca nerozporoval, namietal nesprávne účtovanú výšku odmeny a režijného paušálu. Bol toho názoru, že za tento úkon právnej služby žalovanému vznikol nárok na zaplatenie odmeny vo výške 61,75 eura a režijného paušálu vo výške 7,41 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 69,16 eura. Pokiaľ sa jedná o žalovaným účtovaný úkon právnej služby zo dňa 09.11.2015, a to - ďalšia porada vo výške 46,40 eura, tak bol toho názoru, že žalovanému nárok na zaplatenie odmeny a režijného paušálu za uvedený úkon nepatrí, a to v zmysle § 14 ods. 6 Vyhlášky podľa ktorého, ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí. Žalovaný vo svojich vyjadreniach uznal, že za tento úkon mu odmena neprináleží. Za uvedený úkon žalovanému nepatrí ani režijný paušál.

Ďalej uviedol, že žalovaný za vypracovanie odporu zo dňa 09.11.2015 voči vydanému trestnému rozkazu si uplatnil nárok na zaplatenie odmeny a režijného paušálu, tak vykonanie tohto úkonu žalobca nerozporoval, namietal nesprávne účtovanú výšku odmeny a režijného paušálu. Bol toho názoru, že za tento úkon právnej služby žalovanému vznikol nárok na zaplatenie odmeny vo výške 61,75 eura a režijného paušálu vo výške 7,41 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 69,16 eura.

Pokiaľ sa jedná o žalovaným účtovaný úkon právnej služby zo dňa 28.01.2016, a to ďalšia porada vo výške 47,66 eura, žalobca namietal že porada sa neuskutočnila. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že na zázname z porady je podpis žalobcu, čo potvrdil po nahliadnutí do originálu tohto dokladu na pojednávaní v danej právnej veci samotný žalobca. Tento záznam obsahuje iba informáciu o tom, že žalovaný sa nemôže zúčastniť pojednávania nakoľko v deň vytýčeného pojednávania 11.02.2016 sa bude zdržiavať mimo a so žalobcom sa iba dohodol, že požiada o odročenie pojednávania a stanovenie nového termínu. Predmetom stretnutia teda nebolo prejednanie veci samej, a preto žalovanému nárok na priznanie odmeny za tento úkon právnej služby nevznikol. Žalovaný vo svojich vyjadreniach uznal, že za tento úkon mu odmena neprináleží.

Zároveň uviedol, že žalovaný si ďalej vyúčtoval úkon právnej služby zo dňa 01.03.2016, a to ďalšia porada vo výške 47,66 eura, žalobca namietal, že porada sa neuskutočnila. Konštatoval, že zo strany žalovaného nedošlo k uneseniu dôkazného bremena ohľadom preukázania skutočnosti, že porada sa uskutočnila. Záznam z porady nebol predložený, a tento dokument nie je možné nahradiť čestným vyhlásením žalovaného, ak žalobca vykonanie takého úkonu právnej služby popiera. Dospel k záveru, že žalovanému za tento úkon odmena a režijný paušál nepatria.

Poukázal na to, že v trestnej veci bol žalovaný účastný na pojednávaní konanom dňa 01.03.2016 a vyúčtoval si odmeny za tri úkony právnej služby vo výške 124,50 eura. Z trestného spisu vyplýva, že hlavné pojednávanie sa začalo o 10.00 hod. Od 12.15 hod. do 12.52 hod. bolo pojednávanie prerušené z dôvodu obedňajšej prestávky. Hlavné pojednávanie bolo skončené o 14:15 hod. Celkový čas hlavného pojednávania tak bol v rozsahu 4 hodín a 15. minút. V zmysle § 14 ods. 1 písm. c) Vyhlášky, na konaní pred súdom alebo iným orgánom, na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, opatrí advokátovi odmena, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny. V danom prípade pojednávanie trvalo viac ako štyri hodiny, konkrétne štyri hodiny a pätnásť minút a žalovanému tak vznikol nárok na priznanie odmeny v zmysle § 14 ods. 1 písm. c) Vyhlášky za každé dve skončené hodiny, t.j. nárok na priznanie odmeny za dva úkony právnej služby a nie tri úkony, ako účtoval žalovaný. Bol toho názoru, že za tento úkon

právnej služby žalovanému vznikol nárok na zaplatenie odmeny vo výške 2 x 63,58 eura a režijného paušálu vo výške 7,63 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 134,79 eura.

Uviedol, že pokiaľ sa jedná o žalovaným účtovaný úkon právnej služby zo dňa 07.03.2016, a to ďalšia porada vo výške 47,66 eura, žalobca namietal, že porada sa neuskutočnila. Vykonaným dokazovaním však mal za preukázané, že na zázname z porady je podpis žalobcu, čo potvrdil po nahliadnutí do originálu tohto dokladu na pojednávaní v danej právnej veci samotný žalobca, a preto dospel k záveru, že porada vykonaná bola. Zo strany žalovaného však nebola preukázaná dĺžka trvania porady, a preto bol toho názoru, že za uvedený úkon právnej služby žalovanému patrí odmena v zmysle § 14 ods. 4 písm. a) Vyhlášky podľa ktorého, odmena vo výške jednej tretiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom, kratšia ako jedna hodina. Bol toho názoru, že za tento úkon právnej služby žalovanému vznikol nárok na zaplatenie odmeny vo výške 21,19 eura a režijného paušálu vo výške 7,63 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 28,82 eura.

Zároveň uviedol, že žalovaný si voči žalobcovi vyúčtoval aj nárok na zaplatenie odmeny za úkon právnej služby Správa OS Humenné zo dňa 07.03.2016 vo výške 71,50 eura. Z trestného spisu je zrejmé, že na základe povinnosti uloženej súdom obsahom tejto správy boli návrhy žalovaného na vykonanie dôkazov v trestnom konaní. Takýto úkon právnej služby nie je uvedený v § 14 ods. 1 až 5 Vyhlášky, a preto bol súd toho názoru, že v zmysle § 14 ods. 8 Vyhlášky, za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 5, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. Z týchto dôvodov tento úkon posúdil podľa § 14 ods. 3 písm. a) Vyhlášky ako návrh na zabezpečenie dôkazu a bol toho názoru že za tento úkon právnej služby žalovanému vznikol nárok na zaplatenie odmeny vo výške 31,79 eura a režijného paušálu vo výške 7,63 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 39,42 eura.

Pokiaľ sa jedná o žalovaným účtovaný úkon právnej služby zo dňa 15.03.2016, a to ďalšia porada vo výške 47,66 eura uviedol, že žalobca namietal že porada sa neuskutočnila. Vykonaným dokazovaním, ako to vyplýva aj zo znaleckého posudku vypracovaného v tomto konaní, však bolo preukázané, že na zázname z porady je s najväčšou pravdepodobnosťou podpis žalobcu. Z týchto dôvodov dospel k záveru, že za daný právny úkon žalovanému odmena nepatrí, a to v zmysle § 14 ods. 6 Vyhlášky, nakoľko od poslednej porady so žalovaným nedošlo k inému úkonu právnej služby. V zmysle záverov z ďalšej porady zo dňa 07.03.2016 žalovaný iba v súlade s dohodnutým postupom so žalobcom, súdu zaslal návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania a za tento úkon právnej služby mu prináleží odmena, ktorá mu bola aj priznaná.

Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovanému za poskytnuté právne služby žalobcovi v trestnom konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 3T/151/2015 patrí odmena s režijným paušálom v celkovej výške 341,35 eura.

Dospel k záveru, že žalovanému patrí odmena spolu s režijným paušálom iba vo výške 341,35 eura. Ak teda zo strany žalobcu bol žalovanému poskytnutý preddavok vo výške 800,- eur, rozdiel vo výške 458,67 eura je žalovaný povinný vrátiť tomu, na úkor koho sa bezdôvodne obohatil, a tým je práve žalobca, pretože s ním bol žalovaný v právnom vzťahu. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný už pred podaním žaloby žalobcovi vrátil sumu 60,49 eura a po podaní žaloby mu vrátil sumu 220,74 eura, je povinný žalobcovi ešte vrátiť finančné prostriedky vo výške 177,42 eura, a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 177,42 eura.

V časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 60,49 eura však žaloba bola podaná nedôvodne, nakoľko sumu 60,49 eura žalovaný žalobcovi vrátil ešte pred podaním žaloby, a preto žalobu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2; § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Uviedol, že v danom prípade konanie v časti o zaplatenie sumy 220,74 eura zastavil a v tejto časti z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť žalovaný, nakoľko v priebehu súdneho konania uvedenú sumu žalobcovi zaplatil. Ďalej uviedol, že následne žalobe vyhovel čo do uplatneného nároku na zaplatenie sumy 177,42 eura a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Konštatoval, že žalobca v konaní mal teda úspech v rozsahu 87 % a žalovaný v rozsahu 13 %, a preto úspešnejšiemu žalobcovi priznal nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 74 % (87 % -13 %).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom okrem iného uviedol, že prvý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo zastavené konanie v časti o zaplatenie sumy 220,74 eura považuje za hrubé porušenie zákona, a to z toho dôvodu, že žalobca v záverečnej reči na pojednávaní dňa 21.9.2020 predniesol, že síce mu z jeho strany boli realizované úhrady vo výške 210,74 eura, ale napriek tomu trvá na žalobe v zvyšnej časti a žiada aby mu súd vyhovel. Neurobil však žiadny úkon - konkrétne späťvzatie vo vzťahu k sume 220,74 eura, a teda súd porušil zákon, ak v tejto časti svojvoľne konanie zastavil, aj keď na toto nebol oprávnený. V skutočnosti

mal súd žalobu v tejto časti zamietnuť. Toto by sa následne logicky premietlo aj do rozhodnutia o trovách konania. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o ďalší výrok rozsudku, kde mu súd určil povinnosť zaplatiť sumu 177,42 eura, tento tiež považuje za nesprávny a nezákonný. Uviedol, že najhlavnejšia námietka žalobcu spočívala v tom, že vôbec neuznával úkon právnej služby zo dňa 15.03.2016 - ďalšiu poradu v hodnote 47,66 eura. Poukázal na skutočnosť, že žalobca jednoznačne tvrdil, že originálny podpis na zázname o porade z uvedeného dňa nie je jeho. Z tohto dôvodu súd pribral znalca z odboru písmo znalectva, U. U. O., ktorý v znaleckom posudku č. 11/2020 zo dňa 03.04.2020 uviedol, že nezistil identifikačné hodnotné rozdielne znaky, ktoré by podporovali tvrdenie žalobcu, že sporný podpis nevyhotovil, naopak písmoznaleckým skúmaním zistil, zhodné znaky, ktoré podporujú tvrdenia žalovaného o tom, že sporný podpis žalobca vyhotovil. Aj napriek tomu, že znaleckého dokazovania sa domáhal samotný žalobca, po jeho preskúmaní naďalej tvrdil, že záznam z 15.3.2016 nepodpísal, ale neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by podporovali jeho tvrdenie. V konečnom dôsledku trovy znaleckého dokazovania predstavujú sumu 703,47 eura, ktoré súd priznal znalcovi uznesením zo dňa 9.7.2020. Poznamenal, že už v čase, keď sa žalobca domáhal znaleckého dokazovania a súd jeho návrh veľmi nerozumné akceptoval, upozorňoval na tú skutočnosť, že jednak záznam z 15.3.2016 žalobca skutočne podpísal, čo bolo/znaleckým posudkom potvrdené, a teda pôjde o nemúdre a neehospodárne konanie a neúčelné vynaloženie finančných prostriedkov. Totiž spornou bola hodnota ďalšej porady zo dňa 15.3.2016, ktorú súd ustálil na sumu 47,66 eura. Zdôraznil, že náklady vynaložené na znalecké dokazovanie a súdny poplatok predstavujú sumu temer 731,- eur, teda náklady sú 15 - násť násobne vyššie než požadovaná suma 47,66 eura. Zo strany súdu išlo jednoznačne o neúčelné a neehospodárne konanie, pretože už v čase rozhodnutia o prihraní znalca muselo byť súdu jasné, že náklady na znalecké dokazovanie budú mnohonásobne prevyšovať hodnotu tohto úkonu. Upozornil, že napriek tomu, že znalec potvrdil pravosť podpisu žalobcu na zázname o porade zo dňa 15.03.2016, súd prvej inštancie nakoniec tento úkon ani neuznal. Teda trovy vo výške cca 730,- eura a viac než dva roky trvajúci súdny spor je vlastne výsledkom toho, že žalobca úmyselne a zjavne zneužil právo a že súd nerešpektoval základné princípy CSP.

Považoval preto za nezákonný a nesprávny výrok napadnutého rozsudku v tom zmysle, že žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 74 % . To z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu o zastavení konania v sume 220,74 eura je jednoznačne porušením zákona zo strany súdu a taktiež aj z toho dôvodu, že ak žalobca konal v rozpore so zdravým rozumom, zjavne a úmyselne zneužil právo a ďalej aj z toho dôvodu, že súd nerešpektoval ani základné princípy Civilného sporového poriadku a ani nijakým spôsobom nevyhodnotil to, že žalobca úmyselne klamal, nemôže byť v žiadnom prípade dôvodom, prečo by mal nahradiť trovy konania v rozsahu 74 % . Priznanú sumu 177,42 eura nepovažoval za správnu, pretože od tejto sumy mala byť odpočítaná suma 47,66 eura, a to za riadne vykonaný úkon - ďalšiu poradu, ktorú si vyžiadala samotný žalobca, čo dáva sumu 129,76 eura, čo predstavuje len úspech vo výške 28 % . Ak by sa od toho odpočítal neúspech v sume 72 % potom by mal žalobca nárok na trovy na úrovni mínus 44 % . Toto sú však len teoretické, matematické výpočty.

Na záver uviedol, že žalobca svojou žalobou a konaním zjavne a úmyselne zneužil právo a súd prvej inštancie hrubo porušil pri konaní a rozhodovaní zákon, a preto navrhol aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, a to tak, aby žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol a zaviazal tohto na náhradu trov konania

3. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobca, v ktorom okrem iného uviedol, že aj keď súd prvej inštancie znížil výšku vyúčtovanej tarifnej odmeny žalovaného a taktiež nepriznal niektoré úkony, ktoré si žalovaný neoprávnene zaúčtoval, nesúhlasí ani s ďalšími priznanými nárokmi. Poukázal na to, že žalovaný po prevzatí jeho obhajoby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 3T/151/2015 až do jej vypovedania podal dňa 09.11.2015 proti vydanému trestnému rozkazu odpor a dňa 01.03.2016 sa zúčastnil na pojednávaní, nič viac. Súhlasil s priznanou odmenou za účtovaný úkon právnej služby žalovaným - prevzatie veci a prvú poradu, ktorá konzumuje žalovaným vymyslenú poradu dátumovanej dňom 09.11.2015. Nesúhlasil však s „ďalšou poradou“ dátumovanej dňom 28.01.2015, ktorú žalovaný vraj „čestne vykonal“, pretože táto nie je žiadnym účtovateľným úkonom, pretože žalovaný v uvedený deň s ním nič nekonzultoval, len mu oznámil, že ide lyžovať a na pojednávaní sa nezúčastní, preto požiadala o jeho odročenie - čo aj sám priznal a na čo zrejme potom zabudol. Za túto „poradu“ mu súd prvej inštancie náhradu ani nepriznal. Pokiaľ ide o tzv. „ďalšiu poradu“ účtovanú žalovaným zase za deň 01.03.2016, túto si nemohol účtovať, a to s poukazom na ust. § 14 ods. 6 Vyhľadávky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a aj keď mu ju súd nepriznal, nedalo mu dodať, že táto mu nepatrí už nielen s poukazom na zákonné ustanovenie, ale tiež i preto, lebo dňa 01.03.2016 sa s ním „radil“

celý čas na pojednávaní a nepotreboval to aj mimo neho. Čo sa týka tzv. „ďalšej porady“ dátumovanej dňom 07.03.2016. že táto nebola, a táto ani nepotrebovala byť, o tom svedčí už samotný obsah, ktorý spísal žalovaný k tejto „porade“ a ktorý bol vlastne vyriešený ešte na pojednávaní dňa 01.03.2016. „Konzultácia“ so žalovaným dňa 07.03.2016 k tomu preto už vôbec nebola potrebná (žalovaný to aj sám priznal v „zázname“ zo dňa 07.03.2016). V nadväznosti na to, preto ani nebolo potrebné podávať žiadnu „správu“ dňa 07.03.2016. Namietal, že uvedenú „konzultáciu“, ani správu súd v žiadnom prípade nemôže uznať ako úkon. Ďalej uviedol, že „Ďalšia porada“ údajne zo dňa 15.03.2016, ktorú súd žalovanému ani neuznal, sa vôbec neuskutočnila a ani jej uskutočnenie svojím podpisom nepotvrdoval. Taktiež mal za to, že tzv. „Spracovanie protokolu o prevzatí dokladov“ zo dňa 17.03.2016 nie je úkonom na vyúčtovanie v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Poukázal na to, že žalovaný si neoprávnene vyúčtovaním zo dňa 16.05.2016 účtoval úkony, ktoré si nemohol účtovať. Ďalšia porada trvajúca celú hodinu sa účtuje iba vo výške 3/4 zo sadzby celého úkonu a porada trvajúca menej ako 1 hodinu iba vo výške 1/3 zo sadzby celého úkonu.

Konštatoval, že žalovaný sa vedome a úmyselne na jeho úkor neoprávnene obohatil aj na tzv. „ďalších poradách“, ktoré mu súd priznal. Žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný vrátiť mu sumu 245,70 eura a taktiež priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko mal za to, že bol v konaní plne úspešný, pretože späťvzatie žaloby v časti uplatňovaného nároku spôsobil žalovaný, ktorý časť dlžnej sumy síce uhradil, ale bolo to až po podaní žaloby vo veci samej.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že zotrúva na všetkých vyjadreniach, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu nepovažoval za potrebné, ani rozumné sa k tomuto vyjadrovať, keďže žalobca spochybňuje aj listinné dôkazy získané zo spisu a dokonca aj znalecký posudok, ktorého sa sám domáhal. Poukázal aj na tú skutočnosť, že jeho požiadavka je aj v rozpore s tým, čo predniesol na poslednom pojednávaní kedy bol vyhlásený rozsudok, pretože tam sa domáhal sumy 238,03 eura. V odvolaní po „presných“ výpočtoch sa ale domáha sumy 245,70 eura. Nerešpektuje ani tú skutočnosť, o tom, že súd aj účastníci sú vyhláseným rozsudkom viazaní. Navrhol vyhovieť jeho odvolaniu, zamietnuť odvolanie žalobcu a uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania pred oboma súdmi.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného oznámil, že zotrúva v celom rozsahu na svojom odvolaní a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho namietanej časti zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, prípadne, aby vo veci sám rozhodol a v napádaných výrokoch rozhodol tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 245,70 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Taktiež žiadal priznať mu náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a ani žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP.

8. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu má odvolací súd za preukázané, že predmetom konania je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 458,77 eura z dôvodu, že oproti ním poskytnutému preddavku vo výške 800,- eur, služby právnej pomoci zo strany žalovaného boli poskytnuté v menšom rozsahu a na zaplatenie odmeny za niektoré účtované úkony právnej služby žalovanému nárok nevznikol.

9. Zo zápisnice o pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 21.09.2020 nepochybne vyplýva, že žalobca uviedol, že v priebehu konania zo strany žalovaného mu boli realizované úhrady vo výške 210,74 eura, a preto na žalobe vo zvyšnej časti zotrúva a žiada, aby jej súd vyhovel.

10. Odvolací súd uvádza, že danosť vôle je základným predpokladom každého právneho správania- tvorí podstatnú, neopomenuteľnú a ničím nenahraditeľnú (výkladom neodstrániteľnú) náležitosť právneho

úkonu. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Podstatu právneho úkonu tvorí prejav vôle § 34 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Vôľa je nenahraditeľným elementom (prvkom) prejavu vôle. Prejav je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka rozpoznateľný v objektívnej realite. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný (vyjadrený napríklad slovom, písmom, kresbou a pod.) spravidla ľahšie možno v ňom identifikovať uvedené rozlišovacie znaky charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku.

11. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca na vyššie uvedenom pojednávaní vyslovil svoju vôľu vziať čiastočne žalobu späť. Žalobca má dispozičné právo k žalobe a môže ju zobrať späť. Skutočnosť, že žalobca, ktorý nebol právne zastúpený, nepoužil slovné spojenie „žalobu beriem späť“, neznamená, že k tomuto procesnému úkonu- čiastočnému späťvzatiu žaloby nedošlo. Žalobca zotrval na podanej žalobe len vo zvyšnej časti, keďže podľa jeho vyjadrenia došlo k úhrade 210,74 eura (správne malo byť 220,74 eura) zo strany žalovaného. Z uvedeného je teda zrejmé, že v časti 220,74 eura vzal žalobca žalobu späť, a preto odvolací súd nepovažuje formalistickú odvoláciu námietku žalovaného za dôvodnú, avšak postup súdu prvej inštancie pokiaľ sa týka zastavenia konania v časti o zaplatenie sumy 220,74 eura, považuje za správny.

12. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovanému za poskytnuté právne služby žalobcovi v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 3T/151/2015 patrí odmena s režijným paušálom v celkovej výške 341,35 eura. Táto odmena pozostávala z úkonov právnej služby, a to: 1. prevzatie vecí, plná moc, porada zo dňa 21.09.2015, za ktorý žalovanému priznal nárok na zaplatenie odmeny vo výške 61,75 eura a režijného paušálu vo výške 7,41 eur, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 69,16 eura; 2. vypracovanie odporu voči vydanému trestnému rozkazu zo dňa 09.11.2015, za ktorý žalovanému priznal nárok na zaplatenie odmeny vo výške 61,75 eura a režijného paušálu vo výške 7,41 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 69,16 eura; 3. účasť na pojednávaní konanom dňa 01.03.2016, za ktorý priznal žalovanému nárok na zaplatenie odmeny vo výške 2 x 63,58 eura a režijného paušálu vo výške 7,63 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 134,79 eura; 4. ďalšia porada zo dňa 07.03.2016, za ktorý priznal žalovanému nárok na zaplatenie odmeny vo výške 21,19 eura a režijného paušálu vo výške 7,63 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 28,82 eura. 5. správa Okresnému súdu Humenné zo dňa 07.03.2016, za ktorý priznal nárok na zaplatenie odmeny vo výške 31,79 eura a režijného paušálu vo výške 7,63 eura, t.j. spolu nárok na zaplatenie sumy 39,42 eura.

13. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalovaného proti vyhovujúcej časti napadnutého rozhodnutia, keďže žalovaný priznanú sumu 177,42 eura nepovažoval za správnu, pretože od tejto sumy podľa jeho názoru mala byť odpočítaná suma 47,66 eura za úkon právnej služby - ďalšiu poradu zo dňa 15.03.2016, a teda mu mala byť uložená povinnosť zaplatiť len sumu 129,76 eura, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak dospel k záveru, že za daný právny úkon žalovanému odmena nepatrí, a to v zmysle § 14 ods. 6 Vyhlášky, nakoľko od poslednej porady so žalovaným nedošlo k inému úkonu právnej služby a v zmysle záverov z ďalšej porady zo dňa 07.03.2016 žalovaný iba v súlade s dohodnutým postupom so žalobcom, zaslal súdu návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania, pričom za tento úkon právnej služby mu odmena priznaná bola.

14. Žalobca žiadal priznať žalovanému odmenu len za úkony právnej služby, a to: 1. prevzatie vecí a príprava zastúpenia, prvá porada (61,75 eura); 2. spracovanie odporu proti trestnému rozkazu (61,75 eura); 3. účasť na pojednávaní dňa 01.03.2016 (2 x 63,58, t. j. 127,16 eura); 4. režijný paušál: 2x7,41 eura, t.j 14,82 eura; 1x7,63 eura, teda priznať odmenu celkom vo výške 273, 11 eura.

15. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalobcu, ktorý namieta aj úkony právnej služby (ďalšia porada zo dňa 28.01.2016, 01.03.2016 a 15.03.2016), za ktoré žalovanému odmena priznaná nebola, tieto odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Žalobca zároveň namieta priznanie odmeny žalovanému spolu vo výške 39,42 eura za úkon právnej služby zo dňa 07.03.2016, a to Správa Okresnému súdu Humenné (č.l. 80 spisu), ktorú žalovaný podal na základe povinnosti uloženej mu v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 3T/151/2015. Odvolací súd je však toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak priznal

žalovanému za tento úkon právnej služby odmenu a posúdil ho ako návrh na zabezpečenie dôkazu v zmysle § 14 ods. 3 písm. a) Vyhlášky.

Žalobca taktiež namietal úkon právnej služby - ďalšia porada zo dňa 07.03.2016, za ktorú súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na zaplatenie odmeny spolu vo výške 28,82 eura, a to v zmysle § 14 ods. 4 písm. a) Vyhlášky. Odvolací súd uvádza, že na zázname z uvedenej porady zo dňa 07.03.2016 (č.l. 78 spisu) je podpis žalobcu, čo potvrdil aj sám po nahliadnutí do originálu tohto dokladu na pojednávaní konanom dňa 20.03.2019 (č.l. 66 spisu) v danej právnej veci, a preto bolo preukázané, že porada sa uskutočnila.

K námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní, odvolací súd zároveň dodáva, že žalobca okrem popierania tvrdení žalovaného v priebehu konania, nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, pričom samotné odlišné tvrdenie na preukázanie opaku nestačí.

16. Odvolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že odvolací prieskum bol na základe zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní striktne vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podaných opravných prostriedkoch.

17. Vo vzťahu ku komplexu odvolacích námietok strán sporu odvolací súd uvádza, že princíp kontradiktórnosti a zásada formálnej pravdy (resp. zásada prejednacia), obsiahnuté v článkoch 8 a 9 základných princípov Civilného sporového poriadku, spočívajú v tom, že každá zo strán sporu je povinná niesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom tých skutkových okolností, ktorých existencia predurčuje jej výhru v súdnom spore; súd bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno nenesie a pri rozhodovaní vychádza len z toho, čo tvrdili a preukázali strany sporu.

18. K odvolacím námietkam žalovaného, týkajúcich sa hodnotenia účelnosti trov znaleckého dokazovania odvolací súd uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné rozhodovacie fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 1, 2 CSP).

19. Súd pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania (rozhodnutie súdneho úradníka) je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov uplatnených stranou konania v spore, ktorej vznikol nárok na náhradu trov konania. Pre odôvodnenie rozhodnutia súdneho úradníka platia rovnaké kritériá ako pre rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania. Z odôvodnenia musí byť zrejmé a preskúmateľné ako súdny úradník vyhodnotil účelnosť vynaložených trov, pričom podrobne musí byť odôvodnené najmä to, z akých dôvodov nebola konkrétna položka trov konania priznaná (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 963 s.).

20. S poukazom na vyššie uvedené pri rozhodovaní súdu o nároku na náhradu trov konania (teda pri rozhodovaní či náhrada trov konania vznikla strane konania, vyjadrením rozsahu nároku - zlomkom alebo percentuálne), nebol daný zákonný dôvod zaoberať sa účelnosťou vynaložených trov znaleckého dokazovania. V odvolacom konaní preto nebolo dôvodné zaoberať sa odvolacou námietkou žalovaného ohľadom účelnosti trov znaleckého dokazovania vo výške 703,47 eura. Uplatnená náhrada trov konania stranami sporu, bude posudzovaná podľa § 251 CSP až následne, pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania vyjadruje rozsah náhrady, nie jeho výšku, a preto neznamená priznanie všetkých vyúčtovaných trov konania tou stranou konania, ktorej vznikol nárok na náhradu trov, pričom prostriedkom procesnej nápravy proti rozhodnutiu o výške náhrady trov konania je sťažnosť (§ 239 CSP). Odvolacie námietky žalovaného preto neboli dôvodné.

22. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní nebol úspešný žalobca a ani žalovaný, a preto im odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.